



nm



www.nationalmuseum.se

Färgad av originalet

nationalmuseum

En kulört tidsresa från rum till rum

Kulören på väggarna i ett rum spelar en viktig roll för upplevelsen av konst. På Nationalmuseum har vita och ljusmålade väggar, som blev populära i konstmuseer i mitten av 1900-talet, fått stå tillbaka för uttryck med historiska referenser. Inspirationen till den nya färgsättningen har framför allt hämtats från akvareller av Nationalmuseumbyggnadens arkitekt, Friedrich August Stüler. Hans färgschema, utvecklat mellan 1849 och 1862, var mer varierat och färgstarkt än det som hans efterträdare, Fredrik Wilhelm Scholander, genomfördes inför öppningen 1866.

Två principen fick styra vid renoveringen av museet. De salar som bedömdes ha särskilt stort kulturhistoriskt värde fick kulörer och dekorationer som hämtades ur historiska färgprogram. I andra salar har typen av konst som visas fått vägleda kulörvalet. Syftet har varit att framhäva konsten.

Här guidar vi dig kulörvägen genom museet och Tidslinjen, där samlingarna av konst, konsthantverk och design presenteras sida vid sida genom århundradena. Inspireras till att måla egna rum, och njut av en färgprakt utöver det vanliga.



I övre trapphallen finner vi det bäst bevarande exemplet på arkitekten Friedrich August Stülers ursprungliga kulör- och bildprogram. De djupt röda väggarna framhäver de vita gipsskulpturens form och uttryck och skapar en tilltalande kontrastverkan.

Övre trapphallen

NCS 6030-Y70R



Den vackra salen med kupolen som idag visar konst från 1500-talet var ursprungligen tillägnad den antika konsten. Den skulle prydas med takmålningar och gula väggar visar Stülers ritningar från 1861. Denna plan övergavs när Scholander tog över inredningsprojektet och salen fick redan från början den mörkt brunröda kulör som den har än idag. Den är, liksom trapphallen, del av museets palett från 1866. Konsten i salen lyser som ädelstenar mot de mörka väggarna.

1500-tal

NCS 5030-Y90R

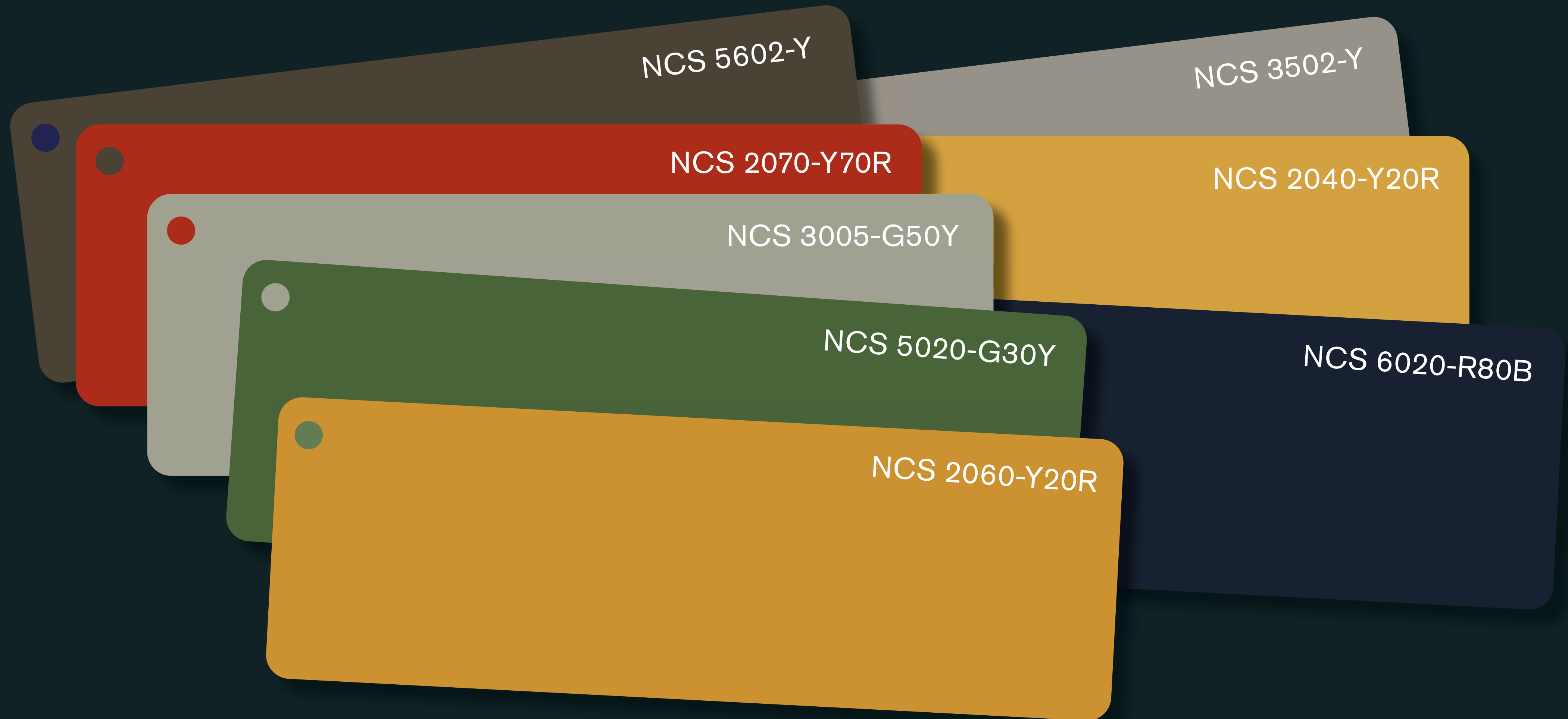


Att välja en ton till väggarna i den stora 1600-talssalen var en utmaning. Kulören skulle klara av att förhöja ett stort antal konstverk av olika karaktär. Efter många diskussioner och tester föll valet på en mörkt blågrå kulör. Den klarar att levandegöra såväl Nationalmuseums samling av franska och italienska barockmålningar i klara färger och måleriska holländska sjölandskap som ljusdunklet i bland annat Rembrandts måleri. Den blå tonen ligger även nära den kulör som Stüler 1862 föreslog för två av den övre våningens gallerier. Den ger djup till mörka målningar som skulle bli livlösa mot en bländande vit vägg.

Hörnkabinettet med grågröna väggar, där ikoner visas rekonstruerades på 1990-talet. Den gröna tonen ger god kontrast till ikonerna i rött och guld och visar hur hela kabinettstraden var målad när museet öppnades 1866. I samband med renoveringen har dock kulörerna i de övriga små kabinetten ändrats och valts för att på bästa sätt framhäva den konst som visas där.

1600-tal

NCS 7010-B10G





Salarna som visar 1700-talets konst har målats i olika nyanser av grönt, gult, rött och rosa som samspelar med färgerna i 1700 talets konst och konsthantverk. De olika kulörerna i de små kabinetten hjälper till att vägleda och tydliggöra utställningens olika delar och teman medan den stora gula salen kompletterar de ljusa pastellerna i 1700 talets konst. Väggarna i den så kallade Strömsalen, där bland annat Sergels skulpturer visas, har fått behålla sin svala blågrå ton som tillkom när salen byggdes om under 1920-talet och försågs med lanternin. Nyansen ger ett lugnt och ljust intryck i salen även under det mörka vinterhalvåret och ramar vackert in 1700-talets måleri, möblemang och skulpturer.

1700-tal

NCS 1040-Y10R

NCS 2010-B50G

NCS 1020-R

NCS 4020-G30Y

NCS 5020-G30Y

NCS 3060-Y90R

NCS 2050-Y20R

NCS 1020-Y20R

NCS 2040-G20Y

NCS 3050-Y90R



Bakom den vita färgen och gipsskivorna som togs ner under renoveringen dolde sig vackra marmorpelare, pilastrar, listverk och vackert dekorationsmåleri i taket. Efter en varsam renovering framhävs de mot en klargul väggkulör som också ramar in konsten från tidigt 1800-tal.

1800–1870

NCS 1050-Y10R



I denna sal är väggarna ljust lila. Kulören är tidstypisk. Den framhäver och tar upp färgskalan i målningarna och de spektakulära porslinspjäserna som visas här. Den lila tonen hittades i Stülers teckningar och den är en av de kulörer som han tidigt föreslog för museet.

På väg in i industriåldern

NCS 3020-R50B



En av de salar som diskuterades extra ingående inför den nya färgsättningen var den där du kan se konst från det sena 1800-talet. Med teman som "Det moderna livet" och "1800-talets konstscen i Paris" skulle väggens kulör komplettera fransk impressionism och alster av samtida nordiska konstnärer men även fransk och svensk glaskonst och keramik. Redan 1861 föreslog inredningskommittén blå och blågröna nyanser till salens väggar. Vi vet inte exakt vilka toner de förespråkade men sannolikt var de inte lika friska och dagsljusskimrande som de nyanser friluftsmålare och impressionister använde. Den turkosa kulören, som bland annat refererar till takets ursprungliga linjedekor och marmorpelarnas gråblå vener är vald för att harmoniera med den klara färgskalan i målningarna och konstglaset i utställningen.

1870–1910

NCS 3050-B30G

Sekelskiftessalens kulörer och dekor rekonstruerades på 1990-talet. Direktiven var tydliga inför renoveringen: den gråbeige kulör som hade tagits fram skulle behållas. En bård på väggfälten inspirerade till kulören på de skärmar som placerats ut som mellanvägar i rummet. Eftersom rummet var relativt nymålat gjordes inget åt det. Detsamma gäller för salarna som visar 1920–65 och 1965 till idag.

Sekelskiftet 1900

NCS 2005-G50Y





1910–1965

NCS 5040-Y80R



1965 –

NCS 2005-Y10R



Inspirationen till kulörerna i Skattkammaren har hämtats från Stülers förslag till hur museets mellanplan skulle inredas och dekoreras som Kungliga biblioteket.

Skattkammaren

NCS 3030-R80B